

Advent 2 jaar B. Jes. 40, 1-5. 9-11; 2 Petr. 3,8-14; Mc.1,1-8

Broeders en zusters, we zitten in een voor velen zeer spannende tijd. En we zien om ons heen heel wat blijde gezichten vanwege onverwachte verrassingen, en vanwege het geluk iemand anders blij te kunnen maken en die laatste blijdschap is misschien wel de grootste, u zult dat allen wel op een of andere manier ervaren hebben. Dat ligt ons nog vers in het geheugen. Dat geeft geluk aan het leven. Zo moet het zijn in de messiaanse tijd, zeiden de grote profeten uit het oude verbond. Zo zou het altijd moeten zijn: mensen die elkaar goed willen doen. Maar, helaas, zo is het niet altijd, integendeel, in de grote wereld bijna nooit, zo was het ook niet in de dagen van Johannes de Doper, die de messiaanse tijd aankondigde met allerlei heerlijke gebeurtenissen. En nu die messiaanse tijd door Jezus is ingeluid blijkt het nog steeds niet zo te zijn. Waar blijft dan toch die belofte van de profeten. Over enkele weken gedenken we weer de geboorte van Jezus, de Messias en dat doen we al 2000 jaar, en nog is de wereld vol haat en afgunst, oorlog en doodslag.

De oorzaak ligt bij ons mensen zelf. Augustinus zei eens: God kan alles voor ons doen, maar Hij doet niets zonder ons. En daar hebben we de oorzaak dat de reeds begonnen messiaanse tijd nog zo weinig gestalte heeft gekregen. We hoorde vanmorgen de evangelie-lezing waarin de laatste profeet van het oude verbond, St.Jan de Doper, nog eenmaal de voorwaarde noemt, waaronder het messiaanse geluk voor ons werkelijkheid kan worden. St.Jan noemt dat bekering, S.Petrus in de tweede lezing noemt dat inkeer. Letterlijk staat er telkens: je eigen omkeren, niet verder gaan op de weg die je aan het gaan was. En de weg die we allemaal bewust of onbewust afleggen, is er een van zelfhandhaving, van de ellebogen. Dat is niet de weg van de Messias. Die ging zelfs tot vernietiging van eigen leven, om het leven van miljoenen te winnen. Wat wordt er nu van ons gevraagd?

De weg banen, zo luidt het motto van deze zondag, zowel in de eerste lezing als in het evangelie. De oproep is tot ons gericht: wij moeten een weg banen voor de Heer. Maar tegelijkertijd horen wij het goede nieuws, dat God voor ons een weg baant. We horen voortdurend in de bijbel: "Ik daal af om mijn volk te bevrijden uit de macht van Egypte, om het weg te leiden uit dit land, naar een land dat goed en ruim is". "Zie, Ik zend mijn engel voor u uit om u onderweg te beschermen en u naar de plaats te brengen die Ik heb vastgesteld", hoorden we vanmorgen in het evangelie aanhalen. God baant een weg door de steppe om zijn volk uit de ballingschap terug te brengen naar zijn land. Deze gedachte komt in het boek Jesaja herhaaldelijk voor en de eerste lezing van deze zondag is slechts een van de variaties op dit thema. In de lezing van deze zondag wordt daarbij het beeld gebruikt van de herder die de verloren schapen terugbrengt: hij draagt de lammeren aan zijn borst en geleidt de schapen met zachte hand. Maar God kan voor zijn volk slechts een weg banen, als het volk Hem daarvoor de ruimte geeft. Als de Israëlieten in ballingschap niet geluisterd hadden naar de profeten die hen moed inspraken en opriepen tot innerlijke weerbaarheid en trouw, dan hadden zij als volk die ballingschap nooit overleefd. In de evangelielezing horen wij dat Jezus ons

komt bevrijden uit de ballingschap van ons hart. Dat kan slechts als wij eruit weg willen en bereid zijn ons te bekeren. Alle schriftteksten van deze zondag spreken van het noodzakelijk samengaan van goddelijke gave en menselijke opdracht. God komt voor ons een weg banen, maar wij moeten voor Hem de weg bereiden.

Nogmaals: wat wordt er nu van ons gevraagd?

Concreet: dat wij in ons leven God zichtbaar maken voor onze medemens. Dat klinkt wel erg gewichtig, maar dat is het niet, wel is het moeilijk, want we wachten liever onze beurt af. We wachten liever op de ander: laat die het maar eerst doen, of stel je voor dat ik alleen blijf staan, dan word ik onder de voet gelopen. Maar in het messiaanse rijk gaat de wet der sterkste niet op, want dan zal de zuigeling z' n hand in het hol van de adder steken, en de leeuw zal bij het lam slapen. Iets van dat onwaarschijnlijke ervaren we op een avond van goed zijn voor de ander. Dan ziet alles er ineens anders uit.

Als we daarmee beginnen, wijzelf eenvoudige mensen hier op dit kleine plekje van de aardbol, al vast onder elkaar wat minder haat, jaloezie, naijver te brengen, als wij beginnen onze eenzame medemens, misschien onze burens wel wat meer licht en gemeenzaamheid te brengen, dan zijn we bezig met ons om te keren, met ons te bekeren. Dan pas bereiden we de weg voor Kerstmis, dan zijn we aan het werken voor de vrede. Sinterklaas is wel een kinderfeest, maar het is voor ons een mooi voorbeeld van hoe het eigenlijk bij de grote mensen zou moeten gaan. Niet alleen één dag in het jaar maar de geest van dit feest moet steeds bij ons aanwezig zijn. Dan leven wij, zoals de tweede lezing zegt, in vrede met God, want vrede met onze medemens is vrede met God.

Advent betekent Gods komst verwachten, maar evenzeer die komst verhaasten 'door een heilig leven en innige vroomheid', ook uit de tweede lezing. Moge het zo zijn.